

— Прощавай, Карамане,—мишките изѣли книгите. Изплашило се силно кучето. Отишло да каже на вълка.

Изслушалъ вълкътъ кучето и като узналъ, че документите му сж пропаднали, заплакалъ.

— Охъ, сега не ще ме приематъ въ палата. Вѣчно трѣбва да скитосвамъ. Послѣ се разгнѣвилъ.

— Ти нарочно си направилъ това! казалъ той на кучето. — Нарочно искашъ да ме погубишъ! — спусналъ се върху него и го сдалъ. Едва се отървало кучето и избѣгало. Изъ пѣтя то срѣщнало котарака, хвърлило се върху него и го задавило.

Така се развалила тѣхната дружба.

И ето много, много години се минали отъ тогава но тѣ не могатъ да забравятъ старата си умраза. Щомъ се срѣщнатъ, веднага се сдвичкватъ. . . .

